

Frithiof Kommer till Konung Ring.

Kung Ring han satt i högbänk om julen och drack
mjölk,
hos honom satt hans drottning så hvit och rosenröd.
Som vår och höst dem båda man såg bredvid hvarann:
hon var den friska våren, den fulna höst var han.

2. Då trädde uti salen en okänd gubbe in,
från husvud och till fötter han insvept var i flinn.
Han hade staf i handen och lutad sågs han gå,
men högre än de andre den gamle var ändå.

3. Han satte sig på bänken längst ned vid sa-
lens dörr;
der är de armas ställe ännu som det var förr.
De Hofmän logo småbligt och sågo till hvarann,
och pekade med fingret på luden björnstjinnsmän.

4. Då hugar med två ögon den främmande så hvarst;
med ena handen grep han en ungersven i hast.
Helt varligen han vände den hofman upp och ned,
då tyfnade de andre; vi hade gjort så med.

5. „Hvad är för larm der nere? Hvem bryter
Kungens frid?
Kom upp till mig, du gamle, och låt oss talas vid.
Hvad är ditt namn? Hvad vill du? Hvar kommer
du ifrån?“

Så talte kungen vredgad till gubben, gömd i vrån.

6. „Helt mycket spör du, konung, men jag dig
svara vill.
Mitt namn ger jag dig icke, det hör mig ensam till.
I Ånger är jag uppfödd, min arfgård heter Brist,
hit kom jag ifrån Ulfven, hos honom låg jag sist.

7. Jag red i forna dagar så glad på drakens rygg,
han hade starka vingar och flög så glad och trygg;
nu ligger han förlamad och frusen jemte land,
sjelf är jag gammal worden och bränner salt vid strand.

8. Jag kom att se din wisshet i landet wida spord,
då mötte man med hån mig, för hån är jag ej gjord;
Jag tog en narr för bröstet och wände honom fring,
dock steg han opp helt ostadd; förlåt mig det, Kung
Ring!" —

9. „Ej illa," sade kungen, „du lägger dina ord;
de gamle bär man dra, kom sätt dig wid mitt bord.
Låt din fdrklädning falla, låt se dig som du är,
fdrklädd trifs glädjen icke, jag will ha glädje här.“

10. Och nu från gästens hufwud föll luden björns
hud ner,
i stället för den gamle, enhwar en yngling ser.
Ifrån den hoga pannan, fring skuldran bred och full
de ljusa lockar fälo liksom ett swall af gull.

11. Och präktig stod han för dem i sammetsmantel
blå,
i handbrede silfwerbälte med fogens bjur uppå.
I drifwet arbet' alla den konstnär bragt dem an,
och rundt fring hjeltens midja de jagade hwarann.

12. Och ringens gyllne smycke fring armen satt
så rikt,
wid sidan hang hans flagswärd, en stannad slungeld likt.
Den lagna hielteblicken fring sal och gäster for,
skön stod han der som Balder, och hög som Uta-Thor.

13. Den häpna Drottningens kinder de skifta färg
så snälla,
som röda norrsten måla de snöbetäckta fält;
Som twenne wattenliljor inunder stormens larm
stå gungande på wägen, så häfdes hennes barm.

14. Nu blåstes lur i salen och tyst blef öfwerallt
ty nu war löftets timma och in bars Frejers gäst.
Med fransar omkring bogen, och äpple uti mun,
och fyra knän han höjde på silfwerfaters rund.

15. Och Konung Ring sig reste i sina lockar grå,
han rörde gästens panna och gjorde löftet så:
„Jag swär att Frithiof winna, fastän en kämpe stor;
så hjälpe Frej och Oden, derhos den starke Thor!“

16. Med trostigt löje reste sig främlingen så hög,
en blint af hieltevrede hans anlet öfwerflög;
han slog sitt swärd i bordet, så det i salen flang,
och upp från eldbänken hwarenda kämpe sprang.

17. „Och här du nu, Herr Konung, mitt löfte
öfwenwål:
ung Frithiof är min frände, jag känner honom wäl.
Jag swär att Frithiof flydda, och war det mot
en werld;
så hjälpe mig min Mörna, derhos mitt goda swärd!“

18. Men Kungen log och sade: „Helt drifligt är
ditt tal,
dock, orden äro fria i Nordist Rungasal.
Syll honom hornet, drottning, med win som du
har bäst;
den främling, will jag hoppas, i winter är vår gäst.“

19. Och Drottningen tog hornet, som framför
henne stod,
af urens panna brutet, en kostelig stenod,
på blanda silfwerfötter, med mången gyllne ring,
med forntids bilder firad och runestift omkring.

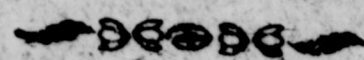
20. Med nederflagna bgon hon räckte hornet till,
men darrande war handen, och win blef spildt derpå.
Som astonrodnans purpur på liljorna ibland;
de dunkla droppar brunno på hennes hwita hand.

21. Och glad tog gästen hornet utaf den äbla fru;
ej twänne mån det tömde, som männer äro nu;
men lätt och utan twelan, den drottning till behag,
den wäldige det tömde uti ett andedrag.

22. Och Skalben tog sin harpa, han satt wid fun-
gens bord,
och sjöng ett hjertligt quäde om kärleken i nord,
om Högbart och Sten Signe, och wid hans djupa röst
de hårda hjertan smälte i stålbeslädda bröst.

23. Han sjöng om Balhalls salar och om Einhe-
riers lön,
om tappre faders bragder på fältet och på sjön.
Då grep hvar hand åt svärdet, då slammade hvar blick,
och flitigt omkring laget det djupa hornet gick.

24. Helt skarpt blef der nu bruckit allt i det lungahus,
hwarenda kämppe tog sig ett årligt Tulerus,
gick sedan bort att sofwa förutan harm och sorg;
men konung Ring den gamle sof hos Sten Ingeborg.

En älskelig wän uti werlden jag har;
Den jag håller hjertligen kär; ::
Jag aldrig förglömmer den wännen så fin
Förrän man till grafven mig bär.

2. Rent hjerta i bröstet jag byser och bär,
Förutan all falskhet och list; ::
Så länge som blodet i hjertat är varmt,
Så har jag på kärlek ej brist.

3. Jag är wäl ännu till ären fast ung
Allt weta hwad kärleken är, ::
Men aldrig jag slutar dig utur mitt sinn;
Jag dig uti tankarna bär.

4. Christ' gifwe jag lefde i werlden den dag
Då jag finge njuta den fröjd, ::
Allt jag finge blifwa din utwalda wän,
Och med dig så lefwa förnöjd!

5. Kanhända Gud kunde mig hjälpa vertill,
Allt jag finge blifwa din man, ::
Kanhända min' ögon och torde med sorg,
Så städa en ann i din famn.

6. Allt kärleken är både bitter och söt,
Det hafwer wäl mången förskift; ::
In ger han glädje i hjerta och sinn,
Och än warder sorgen förskift.

7. När twenne hwarannan mänd' älska med tro
Då är det wist glädje och lust, ::
Men om och den ena går från sina ord,
Då får straxt den andra stor pust.

8. Den rika har wänner wäl tusendbetal;
Som han kan få lita uppå, ::
Men den som är fattig tör knappt finna en;
Så mänd' det i werlden förr gå.

9. Ett fattigmans barn, som ej rikedom har,
Det blifwer af alla försmädt. ::
Wad' höga och låga mänd' bli deß qual,
Det hafwer jag ofta förstått.

10. Rikedom och slfwer i stället för bygg;
Mången wäljer i werlden sig ut; ::
Men ofta kanhända att den som så gör,
Han tör sig wäl ångra till slut.

11. Stor rikedom jag aldrig i werlden kan få,
Ej heller den mände åtrå, ::
Allenaft jag kunde mitt dagliga bröd;
Af Herren i himmelen få.

12. Säll är wist den men'ska som hafwer Guds nåd
Och ställer sig årligt och wäl, ::
Ty när som han utaf werlden skall gå,
Så wäntar han ro i sin själ.

13. Om du skulle tycka min wån att jag är
För fattig, för ringa och låg, ::
Så säg mig din mening, om du hafwer tåkt,
Att sluta mig utur din håg?

14. Nog wet jag du kunde en rikare få,
Men se dig dock wisligen om, ::
På rikedom icke intaga ditt sinn,
Att wälja en ond för en from.

15. När Adam och Eva blefwo wlgde ihop,
Så hade de intet i arf, ::
Men Gud gaf dem nog, att dem ingenting tröt
Ty han wiste wäl deras tarf.

16. Öppersta rådet jag lära dig skall,
Sätt först dina tankar till Gud, ::
Och låt dig ätnöja med hwad han dig ger,
Så blir du en lyckelig Brud.

17. Han som allting utaf intet har gjort,
Som skapat har allt med ett ord; ::
Han kan så wäl föda ett Bi, som en Björn,
Hans makt är oändeligt för.

18. Om du wore riker som wattenet är djupt
Så kunde Gud dig hjälpa ändå; ::
Om du wore fattig som sparwen på quist,
Så kunde han hjälpa också.

19. Låt wata att rikedom förddmna ej kan,
Och fattigdom salig ej gbr; ::
Men den som af Herren har fått större pund,
Har mera att answara för.

20. Min wån jag dig beder att du wille ta
I betänkande hwad jag nu sagt; ::
Ty äktenskap är en maktwärdig ting,
Jag berför din tanke i akt.

21. Jag will dig ej locka, ej tubba eller dra,
Till något som onyttigt är, ::
Men det will jag dig likwäl låta förstå,
Att jag dig af hjertat har får.

22. War trogen, upprigtig och ärlig som jag,
Så skall jag dig älska till slut, ::
Men om det så är, att du det intet will,
Säg mig din mening rent ut.

23. Ett upprigtigt ja och ett ärligt nej,
Det skall jag dra och bygga, ::
Ty äran hon grdnskar när falskheten står
Med nesan, med skam och med blygd.

24. Nu ändrar jag sången och bjuder adjd,
Min wisa hon blifwer nu slut; ::
Jag är och förblifwer din trognaste wån,
Till dess man mig döder här ut.

25. Abjd sata Engel, Gud ware dig hos,
Jag slurar dig in i Guds hand; ::
Gud låte oss räkas med fågnad och frjd,
Och sällhet i himmelens land.

När jag den djupa bågar'n tömmer,
farwål med oro och besvär!
Hwad batar att jag nöjet glömmar,
och lifwet i bekummer tar?

2. Snart skall jag förtras till de döda,
och fåfångt om förskoning ber;
Hwi skall jag då i sorger dö
den lilla tid mig lyckan ger?

3. Nej, om min pligt jag bättre dömmar,
till sällhet blott jag banad är:
när jag den djupa bågar'n tömmer,
farwål med oro och besvär!

Öddgråsware-Sång.

Ingen, ingen hwila!
Lunga spade, ila;
allt har jag af dig:
fattiga och rika
samlas alla lifa
dock en gång hos mig.

2. Fordom stolt och måltig,
guldbesmidd och präktig
denna skalle war;
från des murkna tänder
folk af skilda länder
hörde gudaswar.

3. Detta tomma dga
mot det blåa hoga
log som solen ler;
hwarje blick det sände
något hjerta tände,
som ej tändes mer.

4. Ingen, ingen hwila!
Lunga spade, ila;
allt har jag af dig:
fattiga och rika
samlas alla lifa
dock en gång hos mig.

Säljes för 2 s. Banco i Bruzelii Bockläbor i
Upsala och Carlstad. — På samma ställen säljas sty-
cken eller i parti många hundrade slag wisor och
historier. I parti, då minst 24 ark köpas, erhållas
de till hälften af det påtryckta priset.

U p s a l a,
tryckt hos Em. Bruzelius, 1832.